

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Si Christus sine omni merito habere valuit, quod merito obtinuit. D

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

Deus post resurrectionem: sed illam meruit per obedientiam passionis, qui eo quod obediuit patiendo exaltatus est resurgendo: & per hoc manifestatum est nomen. Hoc eodem tropo usus est etiam Dominus post resurrectionem dicens, Data est mihi omnis potestas in celo & in terra: non tunc primo acceperit, sed quam ante habebat, tunc manifestata est potestas. Ceterum Ambr. dicit nomen illud donatum esse Deo, non homini: & videtur secundum verborum superficiem oppositus Aug. sed intelligentia non obuiat, licet diuersum sapiat. Nam Ambr. de naturali donatione id dictum intelligit, qua æternaliter pater generando dedit filio nomen: quod est super omne nomen, sc. esse Deum per naturam: quia genuit ab æterno filium plenum & sibi æqualem Deum. Quod tamen nomen Apost. propter passionis obedientiam Christo donatum dicit. Sed præmissa locutionis modo accipiendum est.

Si Christus sine omni merito illa habere potuit.

Si vero queritur, Vtrum Christus illam immortalitatis & impassibilitatis gloriam, & nominis Dei manifestationem, sine omni merito habere potuerit: sane dici potest, quia humanam naturam ita gloriosam suscipere potuit, sicut in resurrectione extitit. Nomenque suum etiam aliter hominibus manifestare potuit: sed homo passibilis esse non potuit sicut fuit, & ad illam gloriam sine merito peruenire. Potuit quidem peruenire ad illam sine merito passionis, quia potuit consumpta mortalitate immortalitatis gloria vestiri: sed non sine merito iustitiae & charitatis, aliarumque virtutum. Non enim Christus homo esse potuit, in quo plenitudo virtutum & gratiae non fuerit. Nec virtutes ei inesse potuerunt silicio mortalitatis induto, quin per eas mereretur. Habens ergo has virtutes secundum hominem passibilem ac mortalem, non potuit non mereri gloriam immortalitatis. Non ergo potuit

Amb. in commentariis ad Gal. ca. 2. ad Phil. donauit illi nomen, Et gloss. ord. ad illud Deus exaltauit: ca. 2. eiusdem epistolae.

potuit factus mortalis sine merito gloriam impassibilitatis, ac immortalitatis manifestationem Dei nominis consequi. Potuit tamen hoc assequi sine merito passionis, quia per passionem nil sibi meruit, quod non ante per virtutes meruerit.

De causa mortis, & passionis Christi. E

Ad quid ergo voluit pati & mori, si ei virtutes ad merendum illa sufficiebant? Pro te, non pro se. Quomodo pro me? Ut ipsius passio & mors tibi esset forma & causa. Forma, virtutis & humilitatis: causa, gloriæ & libertatis. Forma, Deo usque ad mortem obediendi: & causa, tuæ liberationis ac beatitudinis. Meruit enim nobis per mortis ac passionis tolerantiam, quod per prædicentia non meruerat, scilicet aditum paradisi, & redemptionem à peccato, à pœna à diabolo: & per mortem eius hæc nos adepti sumus, scilicet redemptionem, & filiorum gloriæ adoptionem. Ipse enim moriendo factus est hostia nostræ liberationis. Sed quomodo per mortem nos à diabolo, & à peccato redemit, & aditum gloriæ aperuit? Decreuerat Deus in mysterio, ut ait Ambr. propter primum peccatum non intro mitti hominem in paradysum, id est ad Dei contemplationem non admitti, nisi in vno homine tanta existeret humilitas, quæ omnibus suis proficere posset: sicut in primo homine tanta fuit superbia, quæ omnibus suis nocuit. Non est autem inuentus inter homines aliquis, quo id posset impleri, nisi leo de tribu Iuda, qui aperuit librum, & soluit signacula eius, implendo in se omnem iusticiam, id est consummatissimam humilitatem, qua maior esse non potest. Nam omnes alij homines debitores erant, & vix unicuique sua virtus sufficiebat & humilitas. Nullus ergo eorum hostiam poterat offerre sufficientem reconciliationi nostræ. Sed Christus homo sufficiens, & perfecta fuit hostia: qui multo amplius est humiliatus, amaritudinē mortis gurgendo,

Qualiter per mortem redemit nos & aditum regni aperuit.

Amb. in commentariis ad illud ca. 5. ad Rom. Ada, qui est forma futuri. tom. 5. Apoc. 5. 6.